Ασκητές μέσα στον κόσμο: Πρεσβυτέρα Κυριακή Γ. Τσιτουρίδου

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 22 Ιανουαρίου, 2019

Γεννήθηκε τό 1870 καί παντρεύτηκε τό 1890 τόν Γεώργιο Τσιτουρίδη ὁ ὁποῖος χειροτονήθηκε ἱερέας καί ἐφημέρευε στό χωριό τους Τσόπλη ἤ Δερμιτζίκιοϊ τῆς Ὀρτού (Κοτυώρων) τοῦ Πόντου. Ἀπέκτησαν ἕξι κόρες καί ἕνα γυιό πού ἐκοιμήθη μικρός.

Ἡ πρεσβυτέρα Κυριακή ἦταν ἁπλῆ, εὐλαβέστατη καί πολύ ἐλεήμων. Πονοῦσε καί ἔκλαιγε ὅταν ἔβλεπε τήν δυστυχία τῶν ἀνθρώπων. Εἶχε πάντα ἀνοιχτή τήν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της ὅπου εὕρισκαν φαγητό καί ζεστασιά οἱ φτωχοί καί πεινασμένοι, καί τόπο γιά νά μείνουν οἱ ξένοι.

Τό ἔτος 1903 ὁ παπα–Γιώργης μέ τήν οἰκογένειά του μετανάστευσε καί ἐγκαταστάθηκε στό χωριό Ἄταρα ἤ Ἀζάντα τῆς περιοχῆς Σοχούμ τῆς Γεωργίας. Ἦταν ὁ μοναδικός ἱερέας τῆς περιοχῆς ὅπου ζοῦσαν πολλοί Ἕλληνες πρόσφυγες. Λειτουργοῦσε, βάπτιζε, στεφάνωνε καί διάβαζε τούς ἀρρώστους. Στό σπίτι του κατέφευγαν κάθε μέρα δεκάδες πρόσφυγες πού δέν εἶχαν “ποῦ τήν κεφαλήν κλῖναι”. Ἡ πονόψυχη πρεσβυτέρα ἀκούραστη ζύμωνε, μαγείρευε καί ἔτρεφε ὅλους τούς φτωχούς πού κατέφευγαν στό σπίτι τους. Τούς ἀγαποῦσε καί τούς παρηγοροῦσε σάν παιδιά της. Ἐπειδή δέν χωροῦσαν νά φιλοξενηθοῦν ὅλοι στό μικρό τους σπιτάκι, ζήτησε ἀπό τόν παπα–Γιώργη νά φτιάξη ἕνα μεγάλο ξενῶνα καί ἔτσι μποροῦσε νά φιλοξενῆ μέχρι ἑκατό ἄτομα.

Ἡ εὐλαβής πρεσβυτέρα, ἐνῶ ἔτρεφε τόσα πεινασμένα στόματα, ἡ ἴδια ἔκανε κάθε μέρα ἐνάτη. Μέχρι τόν Ἑσπερινό δέν ἔτρωγε καί δέν ἔπινε τίποτε. Πήγαινε στήν Ἐκκλησία, ἔπαιρνε ἀντίδωρο καί μετά ἔτρωγε. Κρέας καί ἀρτύσιμα δέν ἔτρωγε παρά μόνο λαχανικά καί φροῦτα.

Περνώντας μιά μέρα μέ τόν παπα–Γιώργη ἔξω ἀπό ἕνα κοιμητήρι τοῦ Σοχούμ, ζήτησε ὅταν πεθάνη νά τήν θάψη σέ αὐτό τό κοιμητήριο. Ὁ παπᾶς ἀπόρησε γιατί ἦταν νέα, περίπου 40 ἐτῶν. Σέ λίγες μέρες πού ἀρρώστησε καί ἐκοιμήθη, τήν ἔθαψαν κατά τήν ἐπιθυμία της σ᾽ ἐκεῖνο τό κοιμητήρι.

Ἑπτά χρόνια ἀπό τήν κοίμησή της τήν εἶδε ὁ παπα–Γιώργης στόν ὕπνο του νά τοῦ λέγη: «Ἑπτά χρόνια δέν βαρέθηκες νά μέ ἔχης κάτω ἀπό τήν γῆ; Νά ἔρθης νά μέ βγάλης». Αὐτό τό ὄνειρο τό εἶδε ἐπανειλημμένως. Ἐπίσης ἕνας μοναχός ἀπό τό Μοναστήρι Νόβα φόν στήν Τράντα κάθε βράδυ ἔβλεπε φῶς νά κατεβαίνη στόν τάφο της καί ἄκουγε μιά φωνή νά τοῦ λέη: «Νά ᾽ρθῆς στό νεκροταφεῖο νά μέ βγάλης».

Πράγματι ἔγινε ἡ ἀνακομιδή. Εἶδαν τότε ὅτι δέν ὑπῆρχε χῶμα πάνω ἀπό τά ὀστᾶ της καί ἀπό κάτω ὑπῆρχε νερό. Μιά εὐωδία ξεχύθηκε καί εἶδαν ἔκπληκτοι τό δεξί της χέρι, ὅπου φοροῦσε τήν βέρα της, τό αὐτί της καί τήν καρδιά της νά εἶναι ἄφθαρτα, ἐνῶ τά ὑπόλοιπα ὀστᾶ νά εἶναι χρυσοκίτρινα.

Τό ἄφθαρτο χέρι καί τήν καρδιά της τά πῆρε ὁ καλόγερος τῆς Τράντας, ἐνῶ τά ὑπόλοιπα ὀστᾶ της σήμερα φυλάγονται στήν ἁγία Πετρούπολη.

*(Από το βιβλίο «**Ασκητές μέσα στον κόσμο**». Κεντρική διάθεση βιβλίου: Ιερόν Ησυχαστήριον «Άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος», Μεταμόρφωσις Χαλκιδικής)*

(Πηγή ψηφ. κειμένου: enromiosini.gr*)*